

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **KAMAX s.r.o.**, se sídlem Nudvojovice 1474, Turnov, zast. JUDr. Danielem Novotným, Ph.D., advokátem se sídlem Valdštejnovo náměstí 76, Jičín, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2012, č. j. KULK 58790/2012, OŽPZ 1303/2012, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2013, č. j. 31 A 4/2013 – 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč** do **30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce JUDr. Daniela Novotného, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d ň ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 8. 2012, č. j. OŽP/12/1444/CED R29, uložil Městský úřad Turnov (dále jen „správní orgán I. stupně“) žalobkyni povinnost zaplatit odvod ve výši 50 707 617 Kč za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu o výměře 9,3171 ha.

[2] Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) svým v záhlaví uvedeným rozhodnutím. K tvrzenému porušení práva vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uvedl, že správní orgán I. stupně umožnil žalobkyni vyjádřit se k podkladům rozhodnutí již v oznámení o zahájení řízení ve věci předepsání odvodů ze dne 16. 5. 2012 a stanovil dostatečnou lhůtu pro předložení nového výpočtu odvodů. Ta však v této lhůtě jiný výpočet, než který byl podkladem pro vydání souhlasu s trvalým odnětím půdy, nepředložila. Na místním šetření dne 16. 8. 2012 správní orgán I. stupně odhadem zjistil, že výstavbou bude dotčena větší plocha, než která je uvedena v novém výpočtu dodaném opožděně žalobkyní téhož dne. Odvod byl proto podle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně

zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně zemědělského půdního fondu“), stanoven za plochu uvedenou v souhlasu k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, na kterou bylo vydáno územní rozhodnutí.

[3] Žalobkyně napadla uvedené rozhodnutí stěžovatele žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji shledal částečně důvodnou a toto rozhodnutí zrušil. Dovodil, že rozhodnutí je vnitřně rozporné, a proto nepřezkoumatelné, když postrádá odpověď na otázku, v jaké fázi řízení je možné plochu záboru měnit, příp. z jakých důvodů. Správní orgán I. stupně dával v průběhu řízení o odvodu, jak vyplývá i z odůvodnění rozhodnutí, najevo, že je možné rozsah celkového záboru a tím i výši odvodu upravovat. To však nekoresponduje s jeho odůvodněním, dle kterého rozsah záboru podléhající odvodu byl určen závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí, a pokud se žalobkyně neodvolala do jednotlivých rozhodnutí vydaných ve stavebním řízení, stal se pro ni závazným. Nařízení místního šetření jí založilo legitimní očekávání, že na její námítky vzešlé z této fáze řízení bude adekvátně reagováno. To se však nestalo s odůvodněním, že veškeré návrhy měla vznést do data místního šetření. Správní orgán I. stupně tak dal najevo, že místní šetření považuje za bezpředmětné, protože z něj odmítl učinit závěry vyplývající z právě vznesených námitek. Tím bylo zasaženo její právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu.

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu stěžovatel brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje námítky, jež podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Domnívá se, že žalobkyně nebyla zkrácena na svém právu dle § 36 odst. 3 správního řádu a že by jí nesvědčilo jakákoliv legitimní očekávání, které by nebylo naplněno. Krajský soud totiž nezohlednil všechny skutečnosti plynoucí z provedeného řízení. Žalobkyně měla dostatek času a byla si vědoma povinnosti doložit aktuální výpočet odvodů, který by měl být v souladu s vydanými rozhodnutími a skutečností na místě stavby. I přes stanovení lhůty pro předložení nového výpočtu odvodu, tento nepředložila. Při následně svolaném místním šetření jí správní orgán I. stupně dal novou příležitost se vyjádřit a případně doložit relevantní výpočet. Ta však předložila výpočet, který byl v jasném rozporu s předchozími rozhodnutími stavebního úřadu, závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí a skutečným stavem na místě stavby. Svého práva daného § 36 odst. 3 správního řádu tak nevyužila. Správní orgán I. stupně správně nestanovil novou lhůtu pro předložení výpočtu odvodů, neboť pro svoje rozhodnutí měl potřebné podklady, byl mu znám skutečný stav na místě, a shledal proto další průtahy nedůvodnými. Odvod byl z toho důvodu předepsán v původním rozsahu.

[7] Návaznost rozhodnutí o odvodu na pravomocná rozhodnutí vydaná ve věci podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „stavební zákon“) je dána zejména výměrou plochy zemědělské půdy podléhající odvodům, na které byla stavba povolena a která byla téměř v celém rozsahu stavbou dotčena.

[8] Stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí. V této souvislosti vyjadřuje názor, že konečný zábor zemědělského půdního fondu s výjimkou protiprávního postupu nemůže být nikdy větší, než jak byl stanoven v příslušném závazném stanovisku orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Měnit výši odvodů v návaznosti na změnu plochy záboru pak obecně možné je, vždy však v návaznosti na vydaná pravomocná rozhodnutí stavebního úřadu. Pro změnu výše odvodů musí předcházet změna rozhodnutí

vydaných stavebním úřadem. Dále soudu vytýká nepřesnou interpretaci odůvodnění jeho rozhodnutí. Rozsah plochy podléhající odvodu daný závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí se dle tohoto rozhodnutí stal závazným až v momentě, kdy nebyl žalobkyní předložen nový výpočet odvodů odpovídající stavu skutečně dotčené zemědělské půdy, nikoliv tím, že se proti jednotlivým rozhodnutím vydaným ve stavebním řízení neodvolala.

[9] Stěžovateli není znám, kromě dvou shora uvedených výpočtů odvodů, výpočet jiný, a proto je otázkou, co by nové projednání věci přineslo, neboť by se při něm vycházelo ze zcela totožných podkladů a ze stavu stavebního areálu v době výstavby. Úvaha krajského soudu, že existuje prostor pro nové závěry ve věci, je tak nesprávná. Také podotýká, že se žalobkyně nikdy v průběhu územního a stavebního řízení neodvolala.

[10] Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalobkyně ve svém vyjádření konstatuje, že kasační stížnost nenaplnuje zákonné formální požadavky, neboť v ní není uvedeno, v jakém rozsahu napadá rozsudek krajského soudu. Pokud je napadenému rozsudku vytýkáno nesprávné právní posouzení, nelze z textu kasační stížnosti seznat, v čem má být právní posouzení nesprávné, když se omezuje pouze na opakování skutkových okolností.

[12] Dále uvádí, že v podstatě ihned po provedení místního šetření (téhož dne) bylo vydáno ve věci rozhodnutí, a to aniž by správní orgán žalobkyni vyzval k vyjádření k podkladům či jí oznámil, že ukončuje dokazování. Vypořádání námítky porušení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí odkazem na poučení v rozhodnutí o zahájení řízení považuje za nesprávné, a to s poukazem na judikaturu správních soudů (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008 – 55; rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2010, č. j. 62 Af 28/2010 – 267; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002 – 41, dostupný z www.nssoud.cz, stejně jako další zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu). Krajský soud důvodně označil jako vadu řízení to, že žalobkyně nedostala možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Avšak soudí, že toto právo nebylo porušeno jen ve vztahu k nemožnosti reagovat na výsledky místního šetření, jak dovozuje krajský soud, ale ve vztahu ke všem podkladům rozhodnutí. Mimo to byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů stanovené v § 2 až 8 správního řádu.

[13] Stěžovatel zaměňuje dva rozdílné právní instituty: možnost předložit výpočet a možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Lhůtu pro vyjádření k podkladům rozhodnutí není možno označit za další neodůvodněné průtahy v řízení.

[14] Souhlasí s tím, že soud poukázal na nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, avšak tvrdí, že žaloba obsahuje další důvody, pro které měl soud zrušit napadené rozhodnutí. Jedná se o nepřezkoumatelné postupy správního orgánu (posouzení rozlohy odnímané půdy odhadem správního orgánu I. stupně; nepřezkoumatelný výpočet odvodů; nedostatečné označení svědků a nesprávné posouzení otázky, zda odnímaní půdy zemědělskému půdnímu fondu je aktem žalobkyně, či se jedná o půdu *de facto* odňatou, když pozemky byly v územním plánu již zahrnuty jako průmyslová zóna). Hlavní nedostatek spatřuje v nesprávné metodice výpočtu odvodů, dle které byla základní částka násobena koeficientem negativního ovlivnění faktorů životního prostředí. Pouhý překryv odnímané plochy s plochou obsahující chráněný faktor životního prostředí bez ovlivnění tohoto faktoru není důvodem pro aplikaci zmíněného koeficientu. Žádá proto Nejvyšší správní soud, aby se k této otázce *obiter dictum* vyjádřil, protože zatím nebyla předmětem řešení správními soudy.

[15] Žalobkyně závěrem navrhuje, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a že za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

[17] Nelze souhlasit se žalobkyní, že kasační stížnost nenaplnuje formální požadavky, protože v ní není uvedeno, v jakém rozsahu napadá rozsudek krajského soudu. Kasační stížnost obsahuje konkrétní stížní námitky, ze kterých jednoznačně tato skutečnost plyne. Nevznikají tak žádné pochybnosti o rozsahu přezkumu vytyčeného stížností.

[18] Zdejší soud proto mohl přezkoumat napadený rozsudek v mezích kasační stížnosti. Uplatněné námitky posoudil dle jejich obsahu jako námitky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a neztotožnil se s tvrzením žalobkyně, že se kasační stížnost omezuje pouze na opakování skutkových okolností. V této souvislosti lze např. poukázat na námitku, ve které se rozporuje právní hodnocení soudu ohledně porušení povinnosti dle § 36 odst. 3 správního řádu, jenž stěžovatel považuje za nesprávné s poukazem na naplnění této povinnosti poskytnutím možnosti dodat nový výpočet a vyjádřit se na místním šetření. Zároveň Nejvyšší správní soud zkoumal, zda nejsou naplněny vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

III.A Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou, že nebylo zasaženo právo žalobkyně vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

[20] Obdobné pravidlo bylo dříve obsaženo v § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), které bylo předmětem interpretace ze strany Nejvyššího správního soudu například v rozsudku ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002 – 41. V něm byl učiněn závěr, že „*smyslem ustanovení § 33 odst. 2 spr. ř. je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladu rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění, resp. aby mohl učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.*“ Tyto závěry plně vystihují smysl také nyní účinného ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

[21] Povinnost správního orgánu umožnit účastníkovi řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí je nutno považovat za jedno ze základních procesních práv účastníka správního řízení garantované již čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nelze připustit, aby byla tato povinnost obcházena obecným poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí kdykoliv v průběhu řízení (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008 - 55, č. 2664/2012 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 104). Uvedená povinnost může být splněna pouze tak, že bude účastníkovi řízení řádně procesně sděleno, že se bude moci v konkrétním období mezi opatřením všech podkladů řízení a vydáním rozhodnutí seznámit s podklady a vyjádřit se k nim (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS). Tato povinnost správního orgánu

se vždy opětovně „obnoví“, jestliže účastník řízení sice již svého práva využil, ale správní orgán následně opatřil nový podklad rozhodnutí. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je poskytnout účastníku řízení možnost seznámit se se všemi podklady, které správní orgán nashromáždil a na základě kterých hodlá vydat rozhodnutí. V návaznosti na to musí být účastníkovi umožněno se k těmto podkladům vyjádřit. Současně se svým vyjádřením může navrhnout doplnění dokazování nebo činit jiné návrhy dle § 36 odst. 1 správního řádu. V této souvislosti lze poukázat na to, že skutečnost, že se účastník řízení do této fáze řízení ve věci nevyjádřil, může být výrazem jím zvolené procesní strategie, kdy záměrně vyčkává do doby, až bude mít komplexní představu o nashromážděných podkladech rozhodnutí. V takovém případě pak představuje právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí pro účastníka zásadní moment celého řízení.

[22] V posuzovaném případě oznámení o zahájení řízení ze dne 16. 5. 2012 obsahovalo poučení, že: „*[v]zhledem k ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu se můžete vyjádřit k podkladům rozhodnutí, jež jsou součástí spisové dokumentace.*“ V rozhodnutí ze dne 25. 7. 2012, kterým bylo nařízeno ústní jednání na místě staveniště, byla dle § 36 odst. 1 správního řádu stanovena lhůta k vyjádření ve věci nejdéle do doby ústního jednání. Toto rozhodnutí pak výslovně uvádí, že se jedná o ústní jednání před vydáním rozhodnutí.

[23] Z těchto, ani z jiných dokumentů obsažených ve správním spise, neplyne, že by byla žalobkyně procesně zpravena, že se bude moci v určitém období od shromáždění všech podkladů k těmto podkladům vyjádřit. Oznámení ze dne 16. 5. 2012 obsahuje jen údaj o možnosti realizovat právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, bez jakéhokoliv upřesnění. Z poučení obsaženého v rozhodnutí ze dne 25. 7. 2012 s ohledem na zvolenou formulaci a výslovný odkaz na § 36 odst. 1 správního řádu je patrné, že nesměřuje k právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V podstatě tak byla žalobkyně pouze informována o prosté existenci práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nikoliv však už o tom, v jakém časovém rozpětí ho bude moci uplatnit. Nejvyšší správní soud má proto shodně s ní za to, že postupem správního orgánu I. stupně bylo zasaženo do práva účastníka správního řízení vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, a kasační námitku považuje za nedůvodnou.

[24] Žalobkyni lze přisvědčit rovněž v tom, že stěžovatel směřuje právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a právo předložit nový výpočet. To odpovídá právu navrhnout důkazy a činit jiné návrhy dle § 36 odst. 1 správního řádu, které má však rozdílný charakter. Skutečnost, že bylo umožněno dodat nový výpočet, proto nevedlo k naplnění povinnosti správního orgánu vyplývající mu z § 36 odst. 3 správního řádu.

III.B Nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele

[25] Nejvyšší správní soud se dále zabýval nepřezkoumatelností rozhodnutí stěžovatele, kterou v napadeném rozsudku dovodil krajský soud a která je rozporována v kasační stížnosti. Při těchto úvahách přihlédl k vlastní judikatuře, podle které je soudní rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25, či např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. ledna 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107). Závěry vyslovené ve vztahu k soudním rozhodnutím jsou pak zásadně aplikovatelné i na rozhodnutí správních orgánů.

[26] Z odůvodnění rozhodnutí na jedné straně plyne, že výše odvodů mohla doznat změny oproti výši odvodů stanovené závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí, když žalobkyni bylo umožněno v dodatečně stanovené lhůtě dodat nový výpočet odvodů (str. 3) a stěžovatel se odvolává na nutnost postupovat podle vydaných rozhodnutí neboť výpočet

dotčených ploch předložený žalobcem při místním šetření je zjevně v rozporu s plochami skutečně dotčenými skryvkami (str. 7 a 8). Na druhé straně však rozhodnutí uvádí, že toto stanovisko se stalo pro žalobkyni závazné tím, že se neodvolala do územního rozhodnutí, a to nabylo právní moci (str. 9). Lze tak uvést, že rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť z něj vyplývá neměnnost výpočtu, ale zároveň uvádí, že změna možná je, aniž by vysvětlovalo jak, příp. za jakých podmínek. Tato otázka je pro posouzení věci klíčová. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

[27] Nejvyšší správní soud se nemohl pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele zabývat úvahami ohledně možnosti změny plochy záboru, resp. výše odvodů, a ohledně závaznosti souhlasu k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, které jsou rozvedeny v kasační stížnosti. Avšak podotýká, že po podání kasační stížnosti byl vydán rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 As 175/2012 – 25, který dopadá na obdobnou problematiku a jehož závěry jsou pro věcné posouzení nyní projednávání věci v mnoha ohledech zásadní.

III.C Prostor pro nové závěry ve věci

[28] Námitku absence prostoru pro nové závěry ve věci, když v případě nového projednání by se muselo vycházet ze zcela totožných podkladů a ze stavu stavebního areálu v době výstavby, zdejší soud hodnotí jako nedůvodnou, a to již s ohledem na shora konstatované porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Dokud totiž nebude umožněno žalobkyni řádně realizovat své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, není možné usuzovat, zda je či není otevřen prostor pro nové úvahy ve věci.

III.D Další námitky vznesené ve vyjádření ke kasační stížnosti

[29] Dle Nejvyššího správního soudu krajský soud postupoval správně, pokud se věcně nezabýval otázkami řešenými ve vyjádření ke kasační stížnosti ohledně tvrzených nepřezkoumatelných postupů správního orgánu, pro které měl krajský soud rozhodnutí zrušit (posouzení rozlohy odnímané půdy odhadem správního orgánu I. stupně, nepřezkoumatelný výpočet odvodů a nedostatečné označení svědků), a které byly blíže rozvedeny ve správní žalobě. Tyto námitky se týkají zjišťování skutkového stavu, a proto pokud žalobkyni nebylo umožněno řádně realizovat její právo obsažené v § 36 odst. 3 správního řádu, a pro tuto vadu bylo rozhodnutí stěžovatele krajským soudem zrušeno, bude se muset stěžovatel, potažmo správní orgán I. stupně, znovu skutkovým stavem zabývat poté, co bude žalobkyni umožněno její právo realizovat. Bylo proto nadbytečné, aby se těmito námitkami krajský soud zabýval, neboť skutkový stav bude posuzován nově. Postup krajského soudu byl rovněž správný, když se meritorně nevyjádřil k dodržení základních zásad činnosti správních orgánů, neboť i tato námitka směřovala do nedostatečného zjištění skutkového stavu. K problematice použití koeficientu negativního ovlivnění faktorů životního prostředí a k otázce, zda odnímaní půdy zemědělskému půdnímu fondu je aktem žalobkyně či se jedná o půdu de facto odňatou, když pozemky byly v územním plánu již zahrnuty jako průmyslová zóna, se Nejvyšší správní soud nevyslovil, protože je vázán důvody kasační stížnosti, jak je vymezil stěžovatel (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr

[30] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[31] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně měla ve věci plný

úspěch, proto jí zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[32] V řízení před zdejším soudem učinil zástupce žalobkyně jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé (replika) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč.

[33] Náhrada nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem tak činí právě 3 400 Kč. Tuto částku je povinen stěžovatel uhradit k rukám zástupce žalobkyně. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu